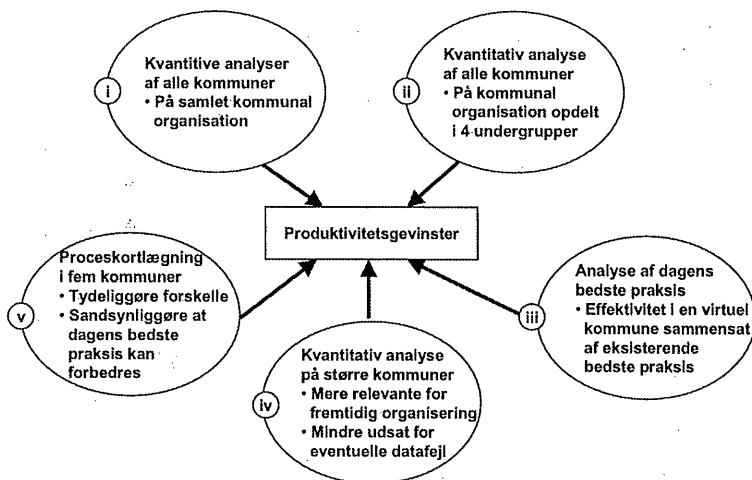

Bet. o. f. t. finanslov for 2007

2.2.1 nedenfor viser de forskellige overordnede indgangsvinkler. Disse uddybes herefter nedenfor.

FEM METODER TIL BEREGNING AF PRODUKTIVITETSGEVINSTER

Figur 2.2.1

Den kvantitative beregning af produktivtetsgevinster tager udgangspunkt i beregning af effekter fra henholdsvis stordrift og udbredelse af bedste praksis. Stordriftseffekter er knyttet til fordele som følge af bedre mulighed for effektiv ressourceudnyttelse via samlingen i større enheder – f. eks. via bedre mulighed for kapacitetsudnyttelse og bedre mulighed for specialisering af ressourcer i forhold til opgaver. Gevinster fra stordrift beregnes ved at undersøge sammenhængen mellem størrelse af en enhed og enhedens effektivitet. Stordriftsfordele kan generelt realiseres på relativt kortere sigt, idet de "blot" kræver udnyttelse af de muligheder for mere hensigtsmæssig organisering og opgavetildeling, som man får i større enheder. Flytning til nye fysiske placeringer kan dog være med til at forlænge realiseringsperioden.

Gevinster fra udbredelse af bedste praksis er knyttet til udbredelse af standardiserede og optimerede processer og kapacitetsudnyttelsesprincipper. Populært sagt "at lære fra de mest effektive enheder og udbrede sådan effektiv praksis til øvrige enheder". Den fusionerede skatteadministration giver mulighed herfor, da man med central ledelse af enhederne kan sikre udbredelse af bedste praksis mellem enheder på en måde, som ikke har været muligt i de før fusionen ganske decentralt ledede enheder. Gevinster fra bedste praksis beregnes "principielt" ved at undersøge, hvor meget mere effektive enhederne kan blive ved at nærme sig samme effektivitet som de mest effektive enheder. Gevinster fra bedste praksis har typisk en noget længere tidshorizont end stordriftsfordele. Bedste praksis skal identificeres, kodificeres og udbredes, hvilket ofte kan kræve udvikling af standardiserede processer og eventuelt IT-værktøjer.